

Parmenide - fragmente

Textul în greacă de Hermann Diels - Walther Kranz

1 ἵπποι ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἐπὶ θυμὸς ἰκάνοι,
πέμπον, ἐπεὶ μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἄγουσαι
δαίμονος, ἢ κατὰ πάντ' ἄστη φέρει εἰδότα φῶτα·
τῇ φερόμην· τῇ γάρ με πολύφραστοι φέρον ἵπποι
ἄρμα τιταίνουσαι, κοῦραι δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
ἄξων δ' ἐν χνοίησιν ἴει σύριγγος αὐτήν
αἰθόμενος (δοιοῖς γὰρ ἐπέιγετο δινωτοῖσιν
κύκλοις ἀμφοτέρωθεν), ὅτε σπερχοίατο πέμπειν
Ἥλιάδες κοῦραι, προλιποῦσαι δώματα Νυκτός,
εἰς φάος, ὡσάμεναι κράτων ἀπο χερσὶ καλύπτρας.
ἔνθα πύλαι νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κελεύθων,
καὶ σφας ὑπέρθυρον ἀμφὶς ἔχει καὶ λάινος οὐδός·
αὐταὶ δ' αἰθήρῃαι πλῆνται μεγάλοισι θυρέτροις·
τῶν δὲ Δίκη πολύποινος ἔχει κληῖδας ἀμοιβούς.
τὴν δὴ παρφάμεναι κοῦραι μαλακοῖσι λόγοισιν
πεῖσαν ἐπιφραδέως, ὡς σφιν βαλανωτὸν ὄχηα
ἀπτερέως ὥσειε πυλέων ἀπο· ταὶ δὲ θυρέτρων
χάσμ' ἀχανὲς ποίησαν ἀναπτάμεναι πολυχάλκους
ἄξονας ἐν σύριγγιν ἀμοιβαδὸν εἰλίξασαι
γόμοις καὶ περόνησιν ἀρηρότε· τῇ ῥα δι' αὐτέων
ἰθὺς ἔχον κοῦραι κατ' ἀμαξιτὸν ἄρμα καὶ ἵππους.
καὶ με θεὰ πρόφρων ὑπεδέξατο, χεῖρα δὲ χειρὶ
δεξιτερὴν ἔλεν, ὧδε δ' ἔπος φάτο καὶ με προσηύδα·
ὦ κοῦρ' ἀθανάτοισι συνάορος ἠνιόχοισιν,
ἵπποις ταί σε φέρουσιν ἰκάνων ἡμέτερον δῶ,
χαῖρ', ἐπεὶ οὔτι σε μοῖρα κακῇ προὔπεμπε νέεσθαι
τὴνδ' ὁδόν (ἢ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἐκτὸς πάτου ἐστίν),
ἀλλὰ Θέμις τε Δίκη τε. χρεὼ δέ σε πάντα πυθέσθαι
ἡμὲν ἀληθείης εὐκυκλέος ἀτρεμὲς ἦτορ
ἡδὲ βροτῶν δόξας, ταῖς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθῆς.

<ἀλλ' ἔμπης καὶ ταῦτα μαθήσεται, ὡς τὰ δοκοῦντα
 χρῆν δοκίμως εἶναι διὰ παντὸς πάντα περῶντα>.

- 2 εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν ἐρέω, κόμισαι δὲ σὺ μῦθον ἀκούσας,
 αἴπερ ὁδοὶ μοῦναι διζήσιός εἰσι νοῆσαι·
 ἢ μὲν ὅπως ἔστιν τε καὶ ὡς οὐκ ἔστι μὴ εἶναι,
 πειθοῦς ἐστι κέλευθος (ἀληθείη γὰρ ὀπηδεῖ),
 ἢ δ' ὡς οὐκ ἔστιν τε καὶ ὡς χρεῶν ἐστι μὴ εἶναι,
 τὴν δὴ τοι φράζω παναπευθέα ἔμμεν ἀταρπὸν·
 οὔτε γὰρ ἂν γνοιῆς τό γε μὴ ἐὸν (οὐ γὰρ ἀνυστόν)
 οὔτε φράσαις.
- 3 . . . τὸ γὰρ αὐτὸ νοεῖν ἐστίν τε καὶ εἶναι.
- 4 λεῦσσε δ' ὅμως ἀπεόντα νόφ παρεόντα βεβαίως·
 οὐ γὰρ ἀποτμήξει τὸ ἐὸν τοῦ ἐόντος ἔχεσθαι
 οὔτε σκιδνάμενον πάντη πάντως κατὰ κόσμον
 οὔτε συνιστάμενον.
- 5 ξυνὸν δέ μοι ἐστίν,
 ὀππόθεν ἄρξωμαι· τόθι γὰρ πάλιν ἴξομαι αὐθις.
- 6 χρῆ τὸ λέγειν τε νοεῖν τ' ἐὸν ἔμμεναι· ἔστι γὰρ εἶναι,
 μηδὲν δ' οὐκ ἔστιν· τὰ σ' ἐγὼ φράζεσθαι ἄνωγα.
 πρώτης γὰρ σ' ἀφ' ὁδοῦ ταύτης διζήσιος <εἶρξω>,
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἀπὸ τῆς, ἣν δὴ βροτοὶ εἰδότες οὐδὲν
 πλάττονται, δίκρανοι· ἀμηχανίη γὰρ ἐν αὐτῶν
 στήθεσιν ἰθύνει πλακτὸν νόον· οἱ δὲ φοροῦνται
 κωφοὶ ὁμῶς τυφλοὶ τε, τεθηπότες, ἄκριτα φύλα,
 οἷς τὸ πέλειν τε καὶ οὐκ εἶναι ταῦτὸν νενόμισται
 κού ταυτόν, πάντων δὲ παλίντροπός ἐστι κέλευθος.
- 7 οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαμῆ εἶναι μὴ ἐόντα·
 ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.
 μηδέ σ' ἔθος πολύπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω,

νωμᾶν ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχῆεσαν ἀκουήν
καὶ γλῶσσαν, κρίναι δὲ λόγῳ πολύδηριν ἔλεγχον
ἔξ ἐμέθεν ῥηθέντα.

- 8 μῶνος δ' ἔτι μῦθος ὁδοῖο
λείπεται ὡς ἔστιν· ταύτη δ' ἐπὶ σήματ' ἔασι
πολλὰ μάλ', ὡς ἀγέννητον ἐὸν καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν
οὗλον μουνογενές τε καὶ ἀτρεμές ἠδ' ἀτέλεστον·
οὐδέ ποτ' ἦν οὐδ' ἔσται, ἐπεὶ νῦν ἔστιν ὁμοῦ πᾶν,
ἔν, συνεχές· τίνα γὰρ γένναν διζήσεαι αὐτοῦ;
πῆ πόθεν αὐξηθέν; * * * οὔτ' ἐκ μὴ ἐόντος ἐάσω
φάσθαι σ' οὐδὲ νοεῖν· οὐ γὰρ φατὸν οὐδὲ νοητόν
ἔστιν ὅπως οὐκ ἔστι. τί δ' ἂν μιν καὶ χρέος ὤρσεν
ὑστερον ἢ πρόσθεν, τοῦ μηδενὸς ἀρξάμενον, φῦν;
οὕτως ἢ πάμπαν πελέναι χρεῶν ἐστιν ἢ οὐχί.
οὐδέ ποτ' ἐκ μὴ ἐόντος ἐφήσει πίστιος ἰσχύς
γίγνεσθαι τι παρ' αὐτό· τοῦ εἶνεκεν οὔτε γενέσθαι
οὔτ' ὄλλυσθαι ἀνήκε Δίκη χαλάσασα πέδησιν,
ἀλλ' ἔχει· ἢ δὲ κρίσις περὶ τούτων ἐν τῷδ' ἔστιν·
ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν· κέκριται δ' οὖν, ὡς περ ἀνάγκη,
τὴν μὲν ἔαν ἀνόητον ἀνώνυμον (οὐ γὰρ ἀληθῆς
ἔστιν ὁδός), τὴν δ' ὥστε πέλειν καὶ ἐτήτυμον εἶναι.
πῶς δ' ἂν ἔπειτα πέλοι τὸ ἐόν; πῶς δ' ἂν κε γένοιτο;
εἰ γὰρ ἔγεντ', οὐκ ἔστ(ι), οὐδ' εἴ ποτε μέλλει ἔσεσθαι.
τῶς γένεσις μὲν ἀπέσβεσται καὶ ἄπυστος ὄλεθρος,
οὐδὲ διαιρετόν ἐστιν, ἐπεὶ πᾶν ἐστιν ὁμοῖον·
οὐδέ τι τῆ μᾶλλον, τό κεν εἴργοι μιν συνέχεσθαι,
οὐδέ τι χειρότερον, πᾶν δ' ἔμπλεόν ἐστιν ἐόντος.
τῷ ξυνεχὲς πᾶν ἐστιν· ἐὸν γὰρ ἐόντι πελάζει.
αὐτὰρ ἀκίνητον μεγάλων ἐν πείρασι δεσμῶν
ἔστιν ἀναρχον ἄπαυστον, ἐπεὶ γένεσις καὶ ὄλεθρος
τῆλε μάλ' ἐπλάχθησαν, ἀπῶσε δὲ πίστις ἀληθῆς.
ταυτόν τ' ἐν ταύτῳ τε μένον καθ' ἑαυτό τε κείται
χοῦτως ἔμπεδον αὔθι μένει· κρατερὴ γὰρ Ἄνάγκη
πείρατος ἐν δεσμοῖσιν ἔχει, τό μιν ἀμφὶς ἐέργει,

οὔνεκεν οὐκ ἀτελεύτητον τὸ ἐὼν θέμις εἶναι·
 ἔστι γὰρ οὐκ ἐπιδευές· [μῆ] ἐὼν δ' ἄν παντὸς ἐδεῖτο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πεῖρας πύματον, τετελεσμένον ἐστὶ
 πάντοθεν, εὐκύκλου σφαιρῆς ἐναλίγκιον ὄγκῳ,
 μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντη· τὸ γὰρ οὔτε τι μείζον
 οὔτε τι βαιότερον πελέναι χρεόν ἐστὶ τῆ ἢ τῆ.
 οὔτε γὰρ οὐκ ἐὼν ἔστι, τό κεν παύοι μιν ἰκνεῖσθαι
 εἰς ὁμόν, οὔτ' ἐὼν ἔστιν ὅπως εἴη κεν ἐόντος
 τῆ μᾶλλον τῆ δ' ἥσσον, ἐπεὶ πᾶν ἐστὶν ἄσυλον·
 οἷ γὰρ πάντοθεν ἴσον, ὁμῶς ἐν πείρασι κύρει.
 ἐν τῷ σοι παύω πιστὸν λόγον ἠδὲ νόημα
 ἀμφὶς ἀληθείης· δόξας δ' ἀπὸ τοῦδε βροτείας
 μάνθανε κόσμον ἐμῶν ἐπέων ἀπατηλὸν ἀκούων.
 ταῦτόν δ' ἐστὶ νοεῖν τε καὶ οὔνεκεν ἔστι νόημα.
 οὐ γὰρ ἄνευ τοῦ ἐόντος, ἐν ᾧ πεφατισμένον ἐστίν,
 εὐρήσεις τὸ νοεῖν· οὐδὲν γὰρ <ἦ> ἔστιν ἢ ἔσται
 ἄλλο πάρεξ τοῦ ἐόντος, ἐπεὶ τό γε Μοῖρ' ἐπέδησεν
 οὔλον ἀκίνητόν τ' ἔμεναι· τῷ πάντ' ὄνομ(α) ἔσται,
 ὅσσα βροτοὶ κατέθεντο πεποιθότες εἶναι ἀληθῆ,
 γίγνεσθαι τε καὶ ὄλλυσθαι, εἶναί τε καὶ οὐχί,
 καὶ τόπον ἀλλάσσειν διὰ τε χροῶ φανὸν ἀμείβειν.
 μορφᾶς γὰρ κατέθεντο δύο γνώμας ὀνομάζειν,
 τῶν μίαν οὐ χρεῶν ἐστὶν (ἐν ᾧ πεπλανημένοι εἰσίν)·
 τάντια δ' ἐκρίναντο δέμας καὶ σήματ' ἔθεντο
 χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τῆ μὲν φλογὸς αἰθέριον πῦρ,
 ἥπιον ὄν, μέγ' [ἄραιόν] ἐλαφρόν, ἐωυτῷ πάντοσε τωῦτόν,
 τῷ δ' ἐτέρῳ μὴ τωῦτόν· ἀτὰρ κάκεῖνο κατ' αὐτό
 τάντια νύκτ' ἀδαῆ, πυκινὸν δέμας ἐμβριθὲς τε.
 τόν σοι ἐγὼ διάκοσμον εἰκότα πάντα φατίζω,
 ὡς οὐ μὴ ποτέ τις σε βροτῶν γνώμη παρελάσση.

- 9 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα φάος καὶ νύξ ὀνόμασται
 καὶ τὰ κατὰ σφετέρας δυνάμεις ἐπὶ τοῖσί τε καὶ τοῖς,
 πᾶν πλέον ἐστὶν ὁμοῦ φάεος καὶ νυκτὸς ἀφάντου
 ἴσων ἀμφοτέρων, ἐπεὶ οὐδετέρῳ μέτα μηδέν.

- 10 εἴση δ' αἰθερίαν τε φύσιν τά τ' ἐν αἰθέρι πάντα
 σήματα καὶ καθαρᾶς εὐαγέος ἡελίοιο
 λαμπάδος ἔργ' αἰδηλα καὶ ὀππόθεν ἐξεγένοντο,
 ἔργα τε κύκλωπος πεύση περίφοιτα σελήνης
 καὶ φύσιν, εἰδήσεις δὲ καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχοντα
 ἔνθεν [ἔφυ τε] καὶ ὡς μιν ἄγουσ(α) ἐπέδησεν Ἀνάγκη
 πείρατ' ἔχειν ἄστρων.
- 11 πῶς γαῖα καὶ ἥλιος ἠδὲ σελήνη
 αἰθήρ τε ξυνὸς γάλα τ' οὐράνιον καὶ ὄλυμπος
 ἔσχατος ἠδ' ἄστρων θερμὸν μένος ὠρμήθησαν
 γίνεσθαι.
- 12 αἰ γὰρ στεινότεραι πλήντο πυρὸς ἀκρήτιοι,
 αἰ δ' ἐπὶ ταῖς νυκτός, μετὰ δὲ φλογὸς ἴεται αἶσα·
 ἐν δὲ μέσῳ τούτων δαίμων ἢ πάντα κυβερνᾷ·
 πάντα γὰρ <ἦ> στυγεροῖο τόκου καὶ μίξιος ἄρχει
 πέμπουσ' ἄρσενι θῆλυ μιγῆν τό τ' ἐναντίον αὐτίς
 ἄρσεν θηλυτέρῳ.
- 13 πρῶτιστον μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων.
- 14 νυκτιφαῆς περὶ γαῖαν ἀλώμενον ἀλλότριον φῶς
- 15 αἰεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐγὰς ἡελίοιο
- 16 ὡς γὰρ ἐκάστοτ' ἔχει κρᾶσιν μελέων πολυπλάγκτων,
 τὼς νόος ἀνθρώποισι παρίσταται· τὸ γὰρ αὐτὸ
 ἔστιν ὅπερ φρονέει μελέων φύσις ἀνθρώποισιν
 καὶ πᾶσιν καὶ παντί· τὸ γὰρ πλεόν ἐστὶ νόημα.
- 17 δεξιτεροῖσιν μὲν κούρους, λαιοῖσι δὲ κούρας
- 18 [femina virque simul Veneris cum germina miscent,
 venis informans diverso ex sanguine virtus

temperiem servans bene condita corpora fingit.
nam si virtutes permixto semine pugnent
nec faciant unam permixto in corpore, dirae
nascentem gemino vexabunt semine sexum.][*]

- 19 οὕτω τοι κατὰ δόξαν ἔφυ τάδε καί νυν ἔασι
καὶ μετέπειτ' ἀπὸ τοῦδε τελευτήσουσι τραφέντα·
τοῖς δ' ὄνομ' ἄνθρωποι κατέθεντ' ἐπίσημον ἑκάστω.

* Fragmentul 18 este redarea latină a lui Caelius Aurelianus a unui pasaj altfel pierdut de Parmenide.

Parmenide - fragmente

Traducere literară în limba română de Raluca Grigoriu

- I. Iepele care mă poartă pînă unde ar putea sufletul meu să ajungă mă duceau cu ele, o dată ce au pornit îndreptîndu-mă pe calea cea mult-rostitoare a zeiței, cale ce îl poartă dincolo de toate așezările pe omul cunoscător. Pe acolo eram purtat; tocmai pe acolo mă purtau mult-iscusitele iepi (5) trăgînd carul, iar calea o călăuzeau copile. Osia în bucele, scotea un sunet ascuțit de fluier, aprinsă fiind (căci era strînsă din amîndouă părțile de cele două roți învîrtite), pe cînd copilele Soarelui, părăsind lăcașurile Noptii, se grăbeau să mă însoțească spre lumină, după ce cu mîinile (10) își îndepărtaseră din creștet acoperămintele. Acolo sînt porți între drumurile Noptii și Zilei; le încheie sus o grindă și jos un prag de piatră. Deschiderile de eter sînt umplute cu canaturi mărețe. Cheile lor schimbătoare le ține Dreptatea cea greu-pedepsitoare. (15) Pe dînsa dar, împăcînd-o cu blajine cuvinte, copilele o-nduplecară iscusit să le depărteze din porți, ca-ntr-o bătaie de aripi, drugul zăvorît. Iar porțile, deschise ca aripile-n zbor, dezvăluiră hîul uriaș dintre canaturi, făcînd să se răsucească în lăcașele lor, cu mișcare schimbată, stîlpii cu totul de bronz, (20) bine-ntocmiți amîndoi în nituri și piroane. Chiar pe acolo, printre porțile acestea, mînară copilele carul și caii drept înainte pe drumul cel larg. Zeița m-a primit cu bun cuget, în mîna-i mîna-mi dreaptă a luat-o și a prins a rosti o zicere, glăsuindu-mi astfel: Tinere ce, însoțit de nemuritoare călăuze, (25) sosești la casa noastră cu iepi care te poartă, fii binevenit, pentru că nicidecum ursita rea, ci legea și dreptatea te-au trimis să călătorești pe calea aceasta (căci de bună seamă ea se află dincolo de umbletul oamenilor). Trebuie ca tu să cunoști totul: și inima neclinită a bine-rotundului Adevăr, (30) și păreriile muritorilor, în care nu este convingere adevărată. Și totuși vei mai învăța și acestea: anume în ce fel trebuia ca aparențele să fie de crezut, ele, care străbat toată vremea toate lucrurile.

- II. Hai dar, eu voi grăi – iar tu, o dată ce-mi ascuți spusa, ia aminte! – care sînt singurele căi de cercetare ce pot fi gîndite. Una spune „este”, precum și „nu este cu puțință să nu fie” – e drumul Convingerii, întrucît Convingerea urmează Adevărul; (5) cealaltă spune „nu este”, precum și „este nevoie să nu fie” – despre ea îți dau a înțelege că-i o cărare cu totul închisă cunoașterii. Pentru că nici n-ai putea cunoaște ceea ce chiar nu există (căci e de nerăzbit) și nici nu i-ai putea da înțeles.
- III. ... căci este a gîndi, cît și a fi – totuna.
- IV. Contemplă lucruri care, deși sînt absente, sînt cu tărie prezente gîndirii; nu vei tăia ființa din ținerea ei laolaltă cu ființa, nici prin dispersarea ei cu totul, pretutindeni, după rînduială, nici prin condensarea ei.
- V. ... îmi este deopotrivă de unde să-ncep: căci înapoi tot acolo voi ajunge iarăși.
- VI. Trebuie ca în vorbire și în gîndire ființa să fie; căci este ceea ce este, însă un nimic nu este. Iată ce îți dau poruncă să înțelegi. Pentru că de la această primă cale de cercetare te opresc... Însă apoi de la aceea, de la cea pe care o fac muritorii de nimic știutori, (5) cu două capete; căci nepriceperea le îndrumă în piepturi gîndirea rătăcitoare. Sînt purtați ici și colo, surzi și orbi de-asemeni, năuciți, mulțime fără judecată, ei, cărora a dăinui și a nu fi le par totuna și nu totuna, ei, pentru care drumul tuturor lucrurilor este pe loc înturnat.
- VII. Iată ce nu se va sili vreodată: să fie – lucruri ce nu sînt. Tu unul ferește-ți gîndul de la această cale de cercetare și nu cumva să te împingă mult-încercatul obicei să-ți miști, pe drumul pomenit, ochiul fără țintă, urechea (5) și limba – șuierătoare. Dimpotrivă, ai a discerne prin rațiune controversatul argument pomenit de mine!

VIII. ... mai rămîne o singură spusă, a căii ce arată „este”. Pe ea sînt semne foarte multe că neivită e ființa, și nepieritoare, întregă, unică și neclintită, precum și împlinită. (5) Nici nu a fost cîndva, nici nu va fi, de vreme ce *acum* este, toată laolaltă, una, continuă. Ce ivire i-ai putea căuta? Pe unde, de undea sporit? Din neființă – nu-ți voi îngădui să rostești și nici să gîndești, din pricină că e de nerostit și de negîndit că nu este. Și dacă și-ar fi avut începutul în neființă ce nevoie oare, mai tîrziu sau înainte, ar fi stîrnit-o (10) să crească? Astfel, e nevoie ori să dănuie cu totul și cu totul, ori nicidecum. Nici din ființă forța convingerii nu va da voie vreodată să se ivească altceva pe lîngă ființă. Pentru aceea, Dreptatea nu ia dat drumul nici a se ivi, nici a pieri prin slăbirea ei în înlănțuiri, (15) ci, dimpotrivă, o ține strîns. Iar decizia, în acestea, constă în alternativa: este sau nu este. S-a decis prin urmare, după cum e necesar: cu privire la calea una din două: – să fie lăsată făr’ de gînd, făr’ de nume (pentru că ea nu-i calea adevărată), pe cînd cu privire la cea dintîi – că dănuie și este reală. Și cum ar putea apoi să se iște ființa? Cum de s-ar fi putut ivi? (20) Căci dacă a fost, ivită fiind ea, nu este, la fel – dacă are a fi cîndva. Astfel, ivirea se stinge și-i neauzită pieirea. Nici divizibilă nu este, fiindcă toată e asemenea. Nici nu este ceva mai din belșug undeva, lucru care ar putea în vreun fel s-o împiedice a se ține-mpreună, nici nu este ceva mai în scădere, ci toată preaplină este de ființă. (25) Prin aceasta, continuă toată-i, căci ființa de ființă e aproape. Totodată, nemișcată în limitele vîrtoaselor legături, este făr’ de-nceput, făr’ de sfîrșit, de vreme ce ivirea și pieirea au fost alungate departe de tot, le-a izgonit convingerea adevărată. Aceeași și în aceeași stare rămînînd, zace conformă cu sine (30) și așa, încremenită, rămîne locului: căci puternica Necesitate o ține în legăturile limitei care o stăvilește de jur-împrejur, întrucît nu este îngăduit de lege ca ființa să fie neîmplinită. Într-adevăr, nu este incompletă; dacă ar fi astfel, i-ar lipsi totul. E totuna a gîndi și gîndul că este. (35) Pentru că nu vei găsi gîndirea fără ființă – în care se află rostită: doar nici nu este, nici nu va fi nimic altceva în afara ființei, cîtă vreme pe ea a legat-o Ursita să fie întregă și nemișcată. Așa că vor fi doar un nume toate cîte le-au stabilit muritorii, încredințați că sînt adevărate: (40) a se ivi

Cuprins

Parmenide - <i>fragmente</i>	5
Parmenide - <i>testimonia</i>	37
Portretul intelectual al lui Parmenide în Doxografia greacă	75
Ion Bănșoiu	
<i>Căile lui Parmenide</i> - studiu	97
Anexe	165
Paul Friedländer	
Introducere la dialogul platonician <i>Parmenide</i>	167
Sorin Vieru	
Lămuriri cu privire la dialogul <i>Parmenide</i>	201
Sorin Vieru (traducere)	
Platon, dialogul <i>Parmenide</i> (text bilingv)	243
<i>Parmenide</i> - documentar bibliografic	390